

5) Ο πέμπτος λόγος αντλείται από το ότι οι ενέργειες αυτές της εναγόμενης αποτελούν σοβαρές παραβιάσεις της αρχής της ασφάλειας δικαίου και πλάνη περί το δίκαιο καθώς και παράβαση του άρθρου 4 του ευρωπαϊκού κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς, δεδομένου ότι ανακάλεσε απροειδοποίητα την απόφαση της περί αναθέσεως του επίμαχου έργου στην κοινοπραξία της ενάγουσας προβάλλοντας λόγους «συγκρούσεως συμφερόντων».

Προσφυγή της 12ης Ιουνίου 2012 — Central Bank of Iran κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-262/12)

(2012/C 243/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Central Bank of Iran (Τεχεράνη, Ιράν) (εκπρόσωπος: M. Lester, Barrister)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012⁽¹⁾ και τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012⁽²⁾, καθόσον τα μέτρα που λαμβάνονται βάσει των νομοθετημάτων αυτών έχουν εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

- 1) Ο πρώτος λόγος αντλείται από το επιχείρημα ότι το καθού υπέπεσε προδήλως σε πλάνη κρίνοντας ότι πληρούται οποιοδήποτε από τα κριτήρια προκειμένου να περιληφθεί η προσφεύγουσα στον κατάλογο της αποφάσεως 2012/35/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου και σε αυτόν του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου
- 2) Ο δεύτερος λόγος αντλείται από το ότι το καθού δεν αιτιολόγησε δεόντως ή επαρκώς την απόφασή του να περιλάβει την προσφεύγουσα στον κατάλογο των φυσικών και νομικών προσώπων, επιχειρήσεων και οργανισμών στην περίπτωση των οποίων έχουν εφαρμογή τα περιοριστικά μέτρα.
- 3) Ο τρίτος λόγος αντλείται από το επιχείρημα ότι το καθού δεν διασφάλισε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, καθώς και το δικαίωμά της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

4) Ο τέταρτος λόγος αντλείται από το ότι το καθού παραβίασε, αδικαιολόγητα και κατά τρόπο που αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας, τα θεμελιώδη δικαιώματα της προσφεύγουσας, περιλαμβανομένων των δικαιωμάτων προστασίας της ιδιοκτησίας και της φήμης της.

⁽¹⁾ Απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ περί περιοριστικών μέτρων κατά του Ιράν (ΕΕ 2012 L 19, σ. 22)

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ 2012 L 88, σ. 1)

Προσφυγή της 12ης Ιουνίου 2012 — Schenker κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-265/12)

(2012/C 243/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Schenker Ltd (Feltham, Ηνωμένο Βασίλειο) (εκπρόσωποι: F. Montag και B. Kacholdt, lawyers, D. Colgan και T. Morgan, Solicitors)

Καθή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο α', της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 28ης Μαρτίου 2012, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/39.462 Freight Forwarding)·

— να ακυρώσει ή, εναλλακτικώς, να μειώσει το επιβληθέν κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', της προσβαλλόμενης αποφάσεως πρόστιμο, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους.

- 1) Ο πρώτος λόγος στηρίζεται στην προσβολή εκ μέρους της Επιτροπής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και στην παραβίαση της αρχής της δίκαιης δίκης και της αρχής της χρηστής διοικήσεως καθόσον η Επιτροπή δεν περάτωσε την έρευνα όταν της γνωστοποιήθηκε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Steen & Hamilton LLP για λογαριασμό της Deutsche Post AG δεν ήταν ως ένα βαθμό νόμιμα.
- 2) Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στο επιχείρημα ότι η Επιτροπή, με την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, έδρασε πέραν των αρμοδιοτήτων της παρά το γεγονός ότι ο κανονισμός 141/1962⁽¹⁾ δεν της επέτρεπε να το πράξει.